

MARGREET MALJERS

Het verborgen eiland

DEVENTER

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Vlak voor het stoplicht liep de band van Roos Waardijk sissend leeg. Ze keek achterom en schold in zichzelf: ‘Welke hufter laat nu een kapotte jampot op straat liggen?’

De rode jam was uitgelopen op de stenen. Het leek of er een plas bloed lag. Woedend stapte ze af en schopte de jampot naar de kant. Er bleef een rode klodder op haar schoen achter. Met een felle beweging van haar voet schudde ze de jam er af. Bah, smeerboel.

Het stoplicht sprong op groen. Roos streek het lange, zwarte haar naar achteren en liep naast haar fiets verder naar school. Op haar dooie gemak. Op tijd kwam ze toch niet meer, dus waar zou ze zich druk om maken.

Het kwam wel slecht uit, want vanmiddag werden de rollen voor de musical verdeeld. Als ze dan ook nog naar huis moest lo-

pen, werd het erg laat voor ze thuis was. Maar wanneer kwam een lekke band wel goed uit?

Met een afkerig gezicht keek ze naar de vlek op haar nieuwe nubuckleren schoen. Het zou tijd kosten om die weer schoon te krijgen vanavond.

Zoiets gebeurde ook altijd met nieuwe schoenen. Als je oude gym schoenen aan had, was er geen vuiltje aan de lucht, laat staan aan een schoen.

Een windvlaag deed haar huiveren. Er waaide dood blad over straat dat zich ophoopte in de goten. Het was koud. Haar handen lagen blauwigwit op het stuur.

Vanmorgen had haar moeder het al tegen vader gezegd: ‘Het is koud voor de tijd van het jaar, Henry. Nietwaar?’

Ze praatte op die aarzelende, matte toon waar Roos een grondige hekel aan had gekregen.

Haar vader, die gelijk met Roos de kamer uitging, had binnensmonds opgemerkt: ‘Wat een briljante opmerking!’

Toen hij zag dat zij, Roos, het had gehoord, had hij geglimlacht en haar een knipoog gegeven. Zijn smalle gezicht met de donkere ogen,

die Roos – net als het krullende haar – van hem had geërfd, stond vrolijk en wat minachtend.

‘Bericht van ons eigen weervrouwtje: koud voor de tijd van het jaar! Dat weet je moeder zo goed omdat ze van het platteland komt.’

Haar moeder had hulpeloos gezwegen.

Terwijl Roos eraan terugsloog, voelde ze iets schrijnen in haar keel. Als haar vader vroeger zo’n opmerking maakte, klonk het anders en moest moeder lachen. Moeder was veranderd...

Of was ze altijd zo geweest? Een beetje saai en...

Ze wilde niet verder denken. En helemaal niet dat haar moeder af en toe zo onzeker en tuttig kon doen.

Het gekke was dat ze eigenlijk alleen zo deed als vader of oma in de buurt was.

Roos stuurde haar gedachten vastberaden een andere richting uit: de leuke band! Ze moest iemand zien te vinden bij wie ze vanmiddag achterop de fiets naar huis kon. In gedachten ging ze na wie er bij haar in de buurt woonde: Lucien, Gerben... Maaïke.

Gerben maar vragen. Die had ook het laatste uur les. Als ze met Gerben terug kon, haal-

de haar vader de fiets vanavond wel op.

Peinzend liep ze verder. Ze was twintig minuten te laat op school.

De conciërge deed niet moeilijk. De lekke band was bewijs genoeg.

Ze stond voor het lokaal en opende langzaam de deur. Ze zag haar klasgenoten ijverig schrijven en het was verdacht stil. Brechtje, haar vriendin, zat op de achterste rij. Ze sabbelde op een balpen en keek met een wanhopige blik rond. Door de kier in de deuropening zag ze Roos staan. Na een vlugge blik op meneer Vlas, de leraar Frans, schudde ze haar hoofd en maakt een gebaar van 'wegwezen'.

Behoedzaam sloot Roos de deur. Meneer Vlas hoorde niets. Hij stond met zijn handen in zijn zakken voor het raam.

Een onverwachte schriftelijke overhoring. Die liep ze gelukkig mis. Ze had gisteravond niets aan haar huiswerk gedaan.

Ze slenterde naar de bibliotheek en begon alsnog aan haar Engelse woordjes, want ook daar was ze gisteravond niet aan toegekomen en je zou zien dat ze een beurt kreeg.

Nadat de bel voor het begin van het volgende uur was gegaan, liep ze tevreden naar het lokaal.

‘Bedankt,’ zei ze hartgrondig tegen Brechtje. ‘Ik had mijn huiswerk niet gemaakt.’

Brechtje rimpelde haar voorhoofd. ‘Niemand! Dat gaat onvoldoendes regenen!’ zei ze gelaten.

In de keuken van de familie Waardijk keek Andra Waardijk, de moeder van Roos, met nietsziende ogen naar het donkerbruine tafelblad en tekende met haar vingertop een kring om de nerf in het hout. Het haar dat ze strak achterover in een knot had gebonden, deed zeer aan haar slapen: een zeurderige pijn.

Net als het gevoel dat ze de laatste maanden had over de situatie thuis.

Ze moesten praten, Henry en zij. De kinderen begonnen ook iets te merken van zijn wrevelige houding als hij thuis was.

Als hij er was...

En hoe vaak was dat geweest de afgelopen tijd? Ze kon de avonden die hij thuis had doorgebracht deze maand, op haar handen tellen.

En als hij thuis was, zat hij boven te werken.

‘Hij ontloopt je,’ zei ze hardop. ‘Hij denkt dat je gek bent en niets merkt.’

Ze klemde haar lippen op elkaar. Als ze nu

ook al tegen zichzelf begon te praten, werd het helemaal erg. Tegen jezelf praten was een teken van eenzaamheid, had ze weleens gelezen.

Maar ze voelde zich toch niet eenzaam? Ze had vriendinnen, nou ja... kennissen en ze had haar zusje Marieke, al woonde die tweewintighonderd kilometer verder en het belangrijkste van alles... ze had de kinderen.

Alleen, hoelang zou het duren voor die haar ook zouden bekijken met dezelfde laatdunkende blik als hun vader?

Hij maakte haar belachelijk in de ogen van de kinderen. Ze had zijn blik van verstandhouding naar Roos gezien bij het ontbijt vanmorgen. De uitdrukking op het gezicht van Roos na die blik had haar gekwetst. Roos was altijd een vaderskind geweest, maar ze was toch ook haar dochter.

Andra huiverde. Ze was bang. Gewoon bang. Ze wilde niet denken aan de reden voor haar angst en streek langs haar ogen.

Kom, ze zou aan het werk gaan. Straks kwam haar schoonmoeder nog langs en die had er een hekel aan als haar huis... Het huis waarin zij altijd had gewoond, beschouwde oma Waardijk nog steeds als háár huis. En al

woonde haar zoon met vrouw en kinderen er inmiddels tien jaar, ze had het nog steeds over 'haar huis'.

Eerlijk gezegd beschouwde ook Andra het huis waarin ze woonde, als het huis van haar schoonmoeder. De inrichting van de woonkamer was de keus van haar schoonmoeder (moeder heeft zo'n goede smaak), de meubels waren haar keuze. Ook de hal, met de donkere betimmering en de plavuizen, was gebleven zoals die altijd was geweest. Klassiek en verantwoord.

Wat haatte Andra die woorden. Ze stonden zo langzamerhand voor afstandelijk en dood.

Alleen de kamers van de kinderen en de keuken waren door Andra zelf ingericht. Daar kwam dan ook geen bezoek dat met kritische blikken het interieur kon opnemen. Geen blamage voor de stijlvolle familie Waardijk.

Andra klemde haar lippen op elkaar. Waarom had ze dat toch goedgevonden?

Ja, waarom...?

Uit onzekerheid en lafheid, was haar onbarmhartige conclusie over zichzelf.

Ze stond op. 'Kom, weervrouwtje,' herhaalde ze de spottende uitdrukking die Henry die ochtend had gemaakt.

'Kom, dom weervrouwtje... aan het werk.'

In de aula van het Nassaucollege vonden de audities voor de musical plaats. In de hoge ruimte heerste een wat nerveuze drukte. Er waren veertig plaatsen, waaronder een plek bij het koor, te verdelen.

De piano stond vlak voor het podium en meneer Jacobse, de oudste muziekdocent, sloeg een paar akkoorden aan.

‘Goed. Jullie weten wat de bedoeling is. Je zegt een paar zinnen die je in handen krijgt en je zingt een paar regels van een lied.’

Brechtje zei binnensmonds tegen Roos: ‘Ik zing zo vals als een kraai. Ik wil alleen maar toneelspelen.’

Ze keek om zich heen. ‘Kijk... of nee... niet kijken... Gerben en Daco doen ook mee.’

Roos keek vluchtig in de richting waarin Brechtje had gekeken. Er stond een groep leerlingen uit 5-vwo bij elkaar. Onder hen bevonden zich een paar jongens die erg populair waren bij de meisjes. Gerben, een lange jongen met een mager gezicht, was net een halfjaar op school en had de aandacht getrokken van de meisjes uit de lagere klassen. Hij woonde vlak bij haar in de buurt en Roos was van plan hem te vragen of ze achterop de fiets mee naar huis mocht. Brechtje was gechar-

meerd van hem. Ze was ook verliefd op Daco.

‘Ik kan niet kiezen tussen die twee,’ zei ze peinzend.

‘Héb je dan wat te kiezen?’ Roos keek even naar de jongens.

Brechtje lachte: ‘Nee, dat niet, maar stel dat ze me allebei leuk vinden.’

‘Nou, voor je zover bent, vraag ik toch even aan Gerben of ik achterop naar huis mag.’ Roos liep in zijn richting en schoot hem aan.

Brechtje keek haar na. ‘Voor deze keer dan,’ riep ze. ‘Maar denk eraan. Hij is voor mij.’

Brechtje eigende zich onbekommerd de vrienden van Roos toe. Ook vond ze het niet prettig als Roos zonder haar met een ander meisje meeging.

Roos keek achterom en wuifde vrolijk naar haar vriendin voor ze Gerben om een lift vroeg.

Gerben vond het prima. Het donkerharige meisje had al eerder zijn aandacht getrokken.

‘Zeg maar hoe laat je weg wilt,’ zei hij.

De middenweg was glad geworden door afgevallen blad dat was veranderd in een bruine, drabberige laag.